

“ Ieee, quin pom que té Vicent, què gran i què bonic”, un pom de reglament, però com va aclarir després, aquests comentaris els feia perquè l’home no estava present.

Faria vora 30 anys que no visitava l’escorpié, i allí estava un remolque ple de quintos, i el toll on gairebé tots vam aprendre a nedar, allí baix, però molt més xicotet, o així m’ho va parèixer.

Gaspar va ser el primer en tirar-se des de dalt de la roca, Salva, jo mateix i el pom de Vicent acompanyat de la resta del cos, el vam acompanyar.

Dins l’aigua, els records de la infantesa afloraven al pensament a la mateixa velocitat que la “merda de sapo” del fons del riu. El corrent de l’aigua es va emportar les dues coses, i l’hora avançada va fer que ens n’anàrem a buscar les pilotes que després de la vaca confitera tiràriem a la plaça dels bous.

Cent vuitanta pilotes i més de mil riotes, els xiquets amb els braços en l’aire i des del cadafal dels quintos que molt amablement ens van deixar, als crios vam acontentar.

Després de l’eixida vam acompanyar la Regina de Festes i al seu pare Miguel Àngel “El Xulo” fins a casa seua, on després del ritual seriós es va passar a l’arremullament mútua amb dos calderons que havíem amagat un ratet abans.

Tots damunt del remolc vam creuar el poble amb direcció la piscina on teníem encarregat el sopar.

Vull pensar que el fet que els innombrables plats de coses variadíssimes se’n tornaren quasi plens a la cuina era per la poca fam, el molt cansament i algo de son que ja teníem, o per la humi-

tat reinant de les camisetes cap endins.

És ben cert que va ser un sopar tranquil, quasi només animat pels acudits de Mario “El de Tírig”, Vicent i Tomàs del Mas de Patró, el qual ens va tindre un bon rato intrigats en la recerca de les diferències entre una dona i una cabra.

Després de saber la resposta puc dir-vos que era prou evident. Quan el vegeu pregunteu-li-ho i veureu com jo no vos enganyo.

El remolc va ser una vegada més el mitjà de transport imprescindible per transportar les poques forces cap a la revetlla, on es va veure la desfilada de les disfresses.

Fartes les cames de caminar, com més fartes les rodes del remolc de pegar voltes, es van rebel·lar i amb el so característic del psssss... la part esquerra del remolc va dir “fins ací he arribat”.

I la festa es va acabar al ritme de l’aire de la roda esquerra.

A hores d’ara la punxada està arreglada i les nostres forces remendades per aguantar si més no, 25 anys més.

